

Серия: Томина неделя
Тема: Когато твоето място в
църква е празно-2

Йоан 20:19-24

Дата: 22/05/2016г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100

1. УВОД-

Тази седмица е празника на Словото.
Миналата неделя, темата на нашите размисли, беше основно в две посоки:

1-Първо, отсъствието ни от събранието на църквата ни лишава от близкото присъствие на Христос. Той е сигурно присъстващ на всяко едно събрание на вярващи.

2- Второ, отсъствието ни от събранието на вярващите, ни лишава от неща които Бог ти дава, когато си там. Ние се нуждаем от мир, спокойствие, изцеление, насърчение и т.н., все неща, които Бог знае, че са ни необходими, и иска да ни ги даде, ... ако сме в събранието. Той може да посрещне всяка твоя духовна или материална нужда, ако идваш готов за това:

Пр. Един богаташ искал да сключи много важна сделка, за която обаче му трябвал около един милион. Той бил и малко вярващ, затова отишъл в храма, коленичил и започнал да се моли, Бог да му даде този милион, за да се случи тази така важна сделка. В това време до него застанал един беден човечец и започнал горещо да се моли, Бог да му даде една стотачка, за да може да нахрани днес семейството си. Богаташа слушал тази молитва и не можел да се концентрира. Накрая отишъл при бедняка, извадил стотачката, дал му я в ръцете и го

изгонил от храма. След това отново застанал на колене и започнал пак да се моли: Боже, сега може ли да ми обърнеш изцяло внимание. Имам голяма нужда от един милион.

Живеем във напрегнато време. Живеем във време, когато всичко се случва толкова нагъсто, че можеш лесно да пропуснеш събитие или случка. Това, че си пропуснал служба, за много вярващи, може да остане без значение, почти незабелязано. Помни едно, Сатана знае, кое е събранието, което ще има най-силен ефект върху теб, затова той ще направи всичко възможно, да те спре, за да не бъдеш всред присъстващите. Дявола ще напрегне усилия за те спре, когато Бог иска да ти даде отговор на въпроса, когато иска да ти реши проблема, когато иска да снабди нуждата ти. Точно тогава той ще ти шепне, колко е безсмислено да ходиш днес, защото той знае, че ако те няма, ти затваряш вратата на Божията щедрост и благословенията за себе си ... а на него това му е целта.

Много хора днес си задават въпроса: Може ли да съм вярващ и да не ходя на църква?

Искам да попитам онези които са семейни:

Ако някой дойде и ви каже: аз теб много те обичам и уважавам. Искам да се срещаме и да си говорим. Готов съм на всичко заради

теб, но искам едно да ти кажа: Жена ти изобщо не ми допада. Тя е лицемерна, противна ми е, не искам да я виждам, не искам да имам нищо с нея. Тебе те обичам, а нея ненавиждам. Как ще се почувствате вие? Може дори да има известна доза истина в казаното, но аз няма да се почувствам поласкан, няма да се почувствам толкова уважаван. Мене ме обича и уважава, но само на половина.

Точно така се чувства и Исус, когато някой който вярва в Него, заявява, че обича Исус, но не и „невястата Му-църквата”.

Пр. Годината е 1889. В Париж е организирана голяма изложба по случай началото на Френската революция. Представят се различни произведения на изкуството. Един автор прави конструкция, която гражданите на Париж смятат за ужасна и дори обидна и настояват тя веднага да бъде съборена непосредствено след изложбата. Автора обаче е убеден, че произведението му е създадено за слава. Автора е Густав Айфел. Съоръжението става символ на Париж и до 2010г е посетена от около 250 мил. Човеци.

По същия начин и Исус е архитекта и строителя на своята Църква. Много хора не я харесват. Много искат да я разрушат. Но Исус е убеден, че Църквата Му е създадена за слава.

И така днес ние ще продължим с темата:

Какво губим, когато мястото ни в църква е празно!?

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

След като тази седмица е Празника на Словото и Просветата, днес ще обърнем внимание на думите казани от Исус, там на онази среща:

1-Тома пропусна откровението – 20ст.

Исус им показва белезите от жертвата. Те разбраха, че жертвата е реална и че, Исус е Месията. Откровението за реалността на Исус. Това откритие, четем, че ги зарадва.

Когато слушаме Словото, то ни впечатлява, то ни вълнува, то ни открива нови истини, то работи в нас, то ни носи радост от новините, които идват до нас, чрез него. Затова във века на технологиите, и във века на киното и телевизията, проповедите са все още интересни и събират вярващите около Библията.

Колко пъти четейки Словото или слушайки проповед, ти си възкликвал:

Уоу, това за първи път го чувам

Или

Толкова пъти съм чел този текст, а сега го виждам в съвсем нова светлина.

Виждате ли, идването на църква, слушането или четенето на Словото, може да ти носи Откровение и респективно радост поради откровението.

Пса. 122:1 (По слав. 121). Зарадвах се, когато ми рекоха: Да отидем в дома Господен.

2- Тома пропусна упълномощаването – 21ст.

До един учениците изпитаха своите съмнения и неверие по отношение на Христовото възкресение, но Исус не се връщаше назад, за да им припомня грешките и слабостите. Той ги виждаше и имаше нещо специално за тях. Исус ги упълномощаваше за важна мисия. Те трябваше да приемат Неговата мисия на земята. Сега когато Той беше изпълнил задачата Си, да проповядва, да пострада, да се жертва, умре и възкръсне, за греховете на света, Той отиваше обратно при Отца, но мисията Му на земята, трябваше да бъде продължена. Исус избра тази свои ученици, за да ги посвети в делото на благовестието.

Не е ли уникално, че Исус ни даде пример и с този пример ни задава и насоките за действие, в света, така че да отидем и благовестваме на света от Негово Име. Ние сме Христови посланници в този свят.

За съжаление много от нас, или не разбираме това пълномощие или не искаме да бъдем такива. Защо го казвам? Защото много от нас не са наясно с отговорността и смисъла на тези правомощия, които Христос ни дава. Ние често слагаме приоритетите си на друго място. Това е или защото не слушаме

внимателно Словото или защото не сме там където Христос и днес раздава пълномощия- в църквата.

Разбираш ли, че си Християнин преди да си каквото и да е друго- преди да си син, съпруг, баща, приятел, лекар, архитект, адвокат, строител, учител, или каквото и да е друго. Разбираме ли, че ако сме нещо друго преди да сме Християни, не сме Християни:

Мат. 10:37 Който **люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който любии син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене.**
10:38 и който не вземе кръста си и не върви след Мене, не е достоен за Мене. **10:39** Който намери живота си, ще го изгуби; и **който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.** **10:40** Който приема вас, Мене приема; и който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил.

Ето колко отговорно звучи това упълномощаване. За нас Исус, трябва да е върховен приоритет, а Той ни прави да сме специално благословение за другите. Но как мислите ще стане това, ако не се срещаме често, за да си го припомним? Всеки от нас трябва да знае и често да си го припомним, че ние сме упълномощени от най-високо място, за най-отговорна длъжност. Толкова отговорна, че Павел без колебание заяви:

Филип. 3:8 А **още всичко считам като загуба** заради това превъзходно нещо - **познаването на моя Господ Христос** Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа за придобия, **3:9 и да се намеря в Него**, без да имам за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е чрез вяра в Христа, то ест, правдата, която е от Бога въз основа на вяра, **3:10 за да позная Него**, силата на Неговото възкресение, и обещанието в Неговите страдания, ставайки съобразуван

със смъртта Му, **3:11** дано всякак достигна **възкресението на мъртвите** **3:12** Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече свършен; но гоня изподир, дано уловя, понеже и аз бидох уловен от Христа Исуса. **3:13** Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - **като забравям задното и се простирам към предното, 3:14** пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога признание в Христа Исуса

Ако ти още не си разбрал, че да си Християнин, означава да сметеш всичко друго за измет, ненужно, маловажно, незначително, то наш дълг е да си го напомняме. Ние сме упълномощени. Ние сме посланици! Ние сме граждани на друго Царство-Христовото и Христос много сериозно и безкомпромисно ни е поставил да бъдем такива. Къде са или какви са твоите приоритети днес? Ако са свързани с други неща. Ако е от списъка на онези материалните, временните, тогава трябва много бързо да се преориентираш. Сатана те лъже и ти му вярваш. Спри, огледай се в Христос и се върни, към първата любов на твоето упълномощаване.

Наш дълг е да бъдем „сол и светлина“. Наш дълг е да мислим и да гледаме по-широко, по-високо, по-далеко отколкото хората в света го правят. Това е мисията на църквата. Днес света се радва на новите неща, които измисля- на Изток са създали тероризма, на Запад – джандър, хомо и порно. В този свят Църквата, не трябва да стои пасивна и чакаща с куп коментари. Църквата трябва да мисли, какво да противопостави на Дяволските новини. Кой ще ни подскаже? Святия Дух!

Пр. В събота сутрин бях с няколко братя на кафе. Единия от тях с ентузиазъм разказваше, как намерил път, по който да съдейства с общината за премахване на колите извън движение от улиците на Варна. Споменахме и за възможност, да се основе Сдружение за социално реагиране с цел подобрения в града ни.

Някой ще попита: къде е благовестието? Да бъдеш сол и светлина означава да павираш пътя на успешното благовестие, чрез благородни, чисти, добри дела.

Да ние сме упълномощени от Христос за това!

3- Тома пропусна екипирането- 22и 23ст.

Исус повтори акта на сътворението от Битие 2:7, когато Бог вдъхна от Себе сив човека и той стана жива (действаща, мислеща, разбираща, чувстваща) душа.

С вдъхването на Святия Дух в тях, Исус съживи умовете им, за да започнат да проумяват и Истината за Него и Писанията. Съгласете се, че ставащото в онези дни, беше твърде много и твърде трудно за умовете на обикновените рибари. Те имаха нужда от помощ и то не каква да е, а небесна. Те имаха нужда от да бъдат подготвени за нелеката си мисия. Тази мисия, се състоеше не само в благовестване, но и в организиране и структуриране на предстоящия организъм-църквата. Нейното единство и разнообразие, нейния живот,

нейната дисциплина, нейните доктрини и т.н. Рибарите тръгваха в тежка и отговорна мисия, затова им беше нужна екипировка и Исус им я даде в лицето на Святия Си Дух.

Но можем ли ние днес да видим, че идването ни на църква и слушането на Словото, хвалението към Бога, молитвите и жертванеот за Царството е нашето ежеседмично екипиране и изпълване със Святия Дух. Това е поредното откровение за вярващия. Имайки Святия Дух в нас, ние сме водени и можем да усещаме кога, на човека греховете са простени, и да декларираме прощението и респективно, да можем да кажем, кога греховете на грешника не са простени и отново да го декларираме. Святия Дух ни открива тази тайна, а не че някой от нас, (дори и свещенослужител) да има правото да прощава грехове, както Православната и Католическата църква тълкуват този 23 стих. Специалистите в старогръцкия превод се изказват, че правилния превод на този стих е:

„На които простите греховете, те са вече простени и на които задържите, те са вече задържани.”

И ние можем да видим една общоприета практика, че когато някой повярва, неговия живот се разглежда след новораждането му. Греховете които е извършил преди това, църквата не търси отговорност.

Пр.Бях ви казал, че миналата седмица Али, беше в офиса ми. Това е героят от

книгата на Александър Урумов „Али Безсмъртния“. Когато разговарях с него, изведнъж ми дойде въпроса и аз го зададох без да мисля много: „Али, убивал ли си хора?“ Той ми отговори, Да, три пъти!“ Ако някой с когото разговаряш, изведнъж разбереш, че е оставил три трупа в живота си до сега, сигурно няма да останеш безразличен. Сигурно в умът ти веднага ще се появи една цифра тел.112. Но в този момент, пред мене стоеше един човек, който аз нямах никакви задръжки да прегърна. По лицето му имаше бразди, които не бяха бръчки, а белези като направени от нож. Чувствах, че между мене и него, няма никаква преграда. Разбихах, че и той е толкова обичан от Бога, колкото и аз(дори бих казал, и повече от мен). Този мъж бе мой брат. Това не може да се случи от само себе си. Това може да стане само със съдействието и силата на Святия Дух. Аз можах да му простя и на него вече му беше простено.

Не е ли уникално, това което става между вярващите!?! Да обичаш вместо да се страхуваш. Да приемаш, онзи когото би трябвало да отхвърляш. Да прощаваш, когато по човешки е редно да отмъщаваш. Отговора на тази загатка е едно Име- Дух Божий(Святия Дух). Словото ни учи:

1Кор 2:13 което и възвестяваме, не с думи научени от човешка мъдрост, но с думи научени от Духа, като поясняваме духовните неща на духовните човеци.

И още:

1Кор. 12:8 Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух;

И още:

Ефес. 5:18 И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, **но изпълвайте се с Духа; 5:19** и разговаряйте се със псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си,

Това на какво ви прилича? Не ли на събрание на вярващи-църква.

И още:

1Сол. 5:19 Духа не угасвайте.

Защо и днес не застанем смирено и да кажем: Господи Исусе, вдъхни отново в мене Святия Си Дух, и събуди заспалата в мене ревност.

Или ако не познаваш Исус, като Спасител в живота си, днес можеш да Го поканиш , като кажеш: ***Господи Исусе аз вярвам, че ти си умрял и възкръснал заради мен. Вярвам, че Си станал жертва заради моите грехове. Затова те каня в живота си. Днес, прости всичките ми грехове, чрез силата на Твоята свята кръв. Вдъхни Своят Свети Дух в мен и оживи ме за духовните истини и мъдрости, и за вечния живот.*** Амин.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

И така в заключение:

Добре е, че днес ние сме във Молитвения Дом! Добре е, че сме в свящото Христово присъствие. Тази жертва, която днес ние правим, се превръща в благословение за нас утре. Даденото от нас днес, утре щедро ни се връща от Всемогъщия. Нещо повече, Той ни дава щедро и онова дори, което ние може да не знаем, че имаме нужда от него.

Християнина от 21 век, трябва да помни и не забравя, че Събранието на светиите, все още има сила и мистика в себе си. Ако ние не вярваме, че идвайки тук, ние влизаме в съприкосновение със самият Исус. Ако не вярваме в мисията, към която сме призвани и упълномощени. Ако не вярваме, че тук и сега, в нас се вдъхва чрез Божия дъх, от Святия Дух, тогава тези събирания, няма да са нищо повече от кръжок по литературно четене или клуб на идеолози със сходни идеи.

Упълномощени и Екипирани за Истината! Това е Църквата Христова! Това трябва да е ХЕБЦ-Варна.